

Mediji i informiranje

Sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 92/20
U Luxembourgju 16. srpnja 2020.

Presude u predmetima C-549/18 Komisija/Rumunjska
i C-550/18 Komisija/Irska

Rumunjska i Irska osuđene su na plaćanje Komisiji paušalnih iznosa od 3 000 000 odnosno 2 000 000 eura

Dvije navedene države članice nisu u predviđenom roku u cijelosti prenijele Direktivu o sprečavanju korištenja financijskog sustava u svrhu pranja novca ili financiranja terorizma

Direktiva 2015/849¹ ima za cilj sprečavanje korištenja financijskog sustava Europske unije u svrhu pranja novca ili financiranja terorizma. Države članice trebale su tu direktivu prenijeti u svoje nacionalno pravo najkasnije do 26. lipnja 2017. te priopćiti Europskoj komisiji mjere donesene u tu svrhu.

Komisija je 27. kolovoza 2018. podnijela Sudu dvije tužbe zbog povrede obveze, smatrajući da Rumunjska, s jedne strane, i Irska, s druge strane, nisu – u roku koji im je određen u odnosnim obrazloženim mišljenjima – u potpunosti prenijele Direktivu 2015/849, niti su priopćile odgovarajuće nacionalne mjere za prenošenje. Osim toga, ona je od Suda zahtijevala da, na temelju članka 260. stavka 3. UFEU-a², Rumunjsku i Irsku osudi, s jedne strane, na plaćanje dnevne novčane kazne, počevši od dana objave presude, zato što nije priopćila mjere za prenošenje te direktive, i, s druge strane, na plaćanje paušalnog iznosa. U nastavku postupka Komisija je obavijestila Sud da djelomično povlači svoju tužbu na način da više ne zahtijeva izricanje dnevne novčane kazne, jer je taj zahtjev postao bespredmetan nakon potpunog prenošenja Direktive 2015/849 u rumunjsko i irsko pravo.

U tom kontekstu Rumunjska i Irska osporavaju primjenu sustava kazni predviđenog u članku 260. stavku 3. UFEU-a. Te dvije države članice navode također i da je zahtjev Komisije da se naloži plaćanje paušalnog iznosa ne samo neopravdan već je i neproporcionalan s obzirom na činjenice predmeta i cilj te vrste novčane kazne. One Komisiji prigovaraju da nije detaljno i na pojedinačnoj osnovi obrazložila svoju odluku da bi u konkretnom slučaju zahtijevala izricanje takve kazne.

Dvjesto presudama velikog vijeća objavljenima 16. srpnja 2020. Sud je usvojio tužbe koje je podnijela Komisija. Tako je on utvrdio, kao prvo, da po proteku roka koji im je određen u obrazloženom mišljenju, Rumunjska i Irska nisu ni usvojile nacionalne mjere za prenošenje Direktive 2015/846, niti su Komisiji priopćile takve mjere te su, posljedično, povrijedile obveze koje imaju na temelju te direktive.

Kao drugo, Sud je presudio da se članak 260. stavak 3. UFEU-a primjenjuje u predmetnim slučajevima³. Naime, Sud je podsjetio da se obveza priopćavanja mjera prenošenja, u smislu navedene odredbe, odnosi na obvezu država članica da dostave dovoljno jasne i precizne podatke o mjerama prenošenja direktive. Postupanje u skladu s tom obvezom bi, u ovim slučajevima, podrazumijevalo za države članice obvezu navesti, za svaku odredbu navedene direktive,

¹ Direktiva (EU) 2015/849 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. svibnja 2015. o sprečavanju korištenja financijskog sustava u svrhu pranja novca ili financiranja terorizma, o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća te o stavljanju izvan snage Direktive 2005/60/EZ Europskog parlamenta i Vijeća i Direktive Komisije 2006/70/EZ (SL 2015., L 141, str. 73.)

² Članak 260. stavak 3. UFEU-a omogućuje Sudu da dotičnoj državi članici izrekne novčanu kaznu (paušalni iznos ili dnevnu novčanu kaznu) u slučaju da ista ne poštuje „obvezu priopćavanja mjera za prenošenje direktive” Komisiji.

³ Sud je prvi put tu odredbu UFEU-a primijenio u presudi Suda od 8. srpnja 2019., Komisija/Belgija (članak 260. stavak 3. UFEU-a – Mreže velikih brzina) ([C-543/17](#)); vidjeti i [PM br. 88/19](#).

nacionalnu odredbu ili odredbe kojima se osigurava njezino prenošenje. Sud je, ističući da je Komisija utvrdila nepostojanje priopćavanja od strane Rumunjske i Irske mjera prenošenja Direktive 2015/849 u roku utvrđenom u obrazloženom mišljenju, presudio, kao prvo, da tako utvrđena povreda spada u područje primjene te odredbe.

Kao drugo, Sud je podsjetio da Komisija nije dužna na pojedinačnoj osnovi obrazlagati odluku da zahtijeva izricanje novčane kazne na temelju članka 260. stavka 3. UFEU-a. Naime, on je smatrao da uvjeti za primjenu te odredbe ne mogu biti restriktivniji od onih za primjenu članka 258. UFEU-a, jer članak 260. stavak 3. UFEU-a predstavlja samo pomoćnu mogućnost uz postupak zbog povrede obveze, u pogledu čije provedbe Komisija raspolaže diskrecijskom ovlašću nad kojom Sud ne može izvršavati sudski nadzor. To nepostojanje obrazloženja ne utječe na postupovna jamstva predmetne države članice, jer Sud, kada izriče takvu kaznu, ima obvezu obrazlaganja.

Međutim, Sud je precizirao da je Komisija obvezna obrazložiti narav i iznos zahtijevane novčane kazne, vodeći u tom pogledu računa o smjernicama koje je usvojila, jer, u okviru postupka pokrenutog u skladu s člankom 260. stavkom 3. UFEU-a, Sud raspolaže samo ograničenom diskrecijskom ovlašću. Naime, u slučaju da utvrdi da je došlo do povrede, prijedlozi Komisije vezuju Sud u pogledu naravi novčane kazne koju može izreći i najvišeg iznosa kazne koju može izreći.

Kao treće, što se tiče nalaganja plaćanja paušalnog iznosa u ovim predmetima, Sud je podsjetio da cilj koji se ostvaruje uvođenjem mehanizma iz članka 260. stavka 3. UFEU-a nije samo potaknuti države članice da u najkraćem mogućem roku prekinu povredu obveze, koja bi u slučaju nepostojanja takve mjere i dalje postojala, nego također i olakšati i ubrzati postupak izricanja novčanih sankcija u vezi s povredama obveze priopćavanja nacionalne mjere za prenošenje direktive donesene u skladu sa zakonodavnim postupkom. Stoga je presudio da se Komisijinu tužbu kojom se, kao što je to slučaj u ovim predmetima, zahtijeva izricanje paušalnog iznosa, ne može odbiti kao neproporcionalnu samo zato što za predmet ima povredu koja je, nakon što je trajala neko vrijeme, okončana u trenutku kada Sud ispituje činjenice, jer nalaganje plaćanja paušalnog iznosa počiva na ocjeni posljedica neizvršenja obveza dotične države članice po privatne i javne interese, osobito ako je povreda postojala tijekom dugog razdoblja.

Kao četvrto, kada je riječ o izračunu paušalnih iznosa koje je primjereno izreći u ovim predmetima, Sud je podsjetio na to da ima pravo, izvršavajući svoju diskrecijsku ovlašt u tom pogledu onako kako je ograničena prijedlozima Komisije, utvrditi visinu paušalnog iznosa na čije se plaćanje može osuditi državu članicu na temelju članka 260. stavka 3. UFEU-a, na način da isti bude, s jedne strane, prilagođen okolnostima, i, s druge strane, proporcionalan počinjenoj povredi. Među relevantnim čimbenicima u tom pogledu nalaze se, posebice, elementi poput težine utvrđene povrede, razdoblja u kojem je ona postojala kao i sposobnosti plaćanja države članice o kojoj je riječ.

Kad je, kao prvo, riječ o težini povrede, Sud je smatrao da iako su Rumunjska i Irska tijekom postupka okončale povredu obveze koje im se stavljaju na teret, te su povrede ipak postojale na dan isteka roka određenog u obrazloženim mišljenjima, tako da djelotvornost prava Unije nije bila osigurana u svakom trenutku.

Što se, kao drugo, tiče trajanja povrede, Sud je podsjetio da se ono u načelu treba procjenjivati uzimajući u obzir trenutak u kojem je Sud ocjenjivao činjenice, odnosno dan okončanja postupka. Kada je riječ o početku razdoblja koje valja uzeti u obzir radi utvrđivanja visine paušalnog iznosa čije plaćanje valja naložiti u skladu s člankom 260. stavkom 3. UFEU-a, datum koji treba uzeti za potrebe procjene trajanja povrede nije datum isteka roka utvrđenog u obrazloženom mišljenju (koji se koristi za utvrđivanje dnevne novčane kazne koju valja izreći) već datum isteka roka za prenošenje predviđenog predmetnom direktivom. Naime, cilj te odredbe je potaknuti države članice na prenošenje direktiva u rokovima koje je odredio zakonodavac Unije i zajamčiti punu djelotvornost zakonodavstva Unije. Svako bi drugo rješenje predstavljalo dovođenje u pitanje korisnog učinka odredaba direktiva u kojima se utvrđuje datum do kojeg mjere prenošenja moraju stupiti na snagu, kao i odobravanje dodatnog roka za prenošenje, čije bi se, povrh toga, trajanje razlikovalo ovisno o brzini kojom Komisija pokrene presudski postupak, iako se, unatoč tomu,

tijekom procjene trajanja predmetne povrede ne bi moglo voditi računa o trajanju tog roka. U skladu s tim, Sud je presudio da su povrede Rumunjske i Irske trajale nešto dulje od dvije godine.

Kao treće, kad je riječ o sposobnosti plaćanja dotične države članice, Sud je podsjetio da treba uzeti u obzir nedavno kretanje bruto domaćeg proizvoda (BDP) te države članice, kako je iskazano na dan kad je Sud ispitivao činjenice.

Stoga, imajući sve okolnosti ovih predmeta u vidu, i s obzirom na diskrecijsku ovlast koja mu je priznata člankom 260. stavkom 3. UFEU-a, Sud je Rumunjskoj i Irskoj naložio da Komisiji plate paušalne iznose od 3 000 000 odnosno 2 000 000 eura.

NAPOMENA: Tužbu zbog povrede obveze protiv države članice koja nije ispunila obveze koje proizlaze iz prava Unije mogu podnijeti Komisija ili druga država članica. Ako Sud utvrdi postojanje povrede, dotična država članica mora postupiti u skladu s presudom u najkraćem roku.

Ako Komisija smatra da država članica nije postupila u skladu s presudom, može podnijeti novu tužbu kojom će zahtijevati novčane sankcije. Međutim, u slučaju kad država nije Komisiji priopćila mjere kojima provodi direktivu, Sud može, na Komisijin prijedlog, nametnuti sankcije već u postupku koji dovodi do prve presude.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

Tekst presuda [C-549/18](#) i [C-550/18](#) objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Socoliuc Corina-Gabriela ☎ (+352) 4303 4293